

mange Aars Tjenestetid, forekommer dette mig ikke at være et svimlende højt Gagemaal. Der er to Sider, hvorfra det er naturligt at se dette Spørgsmaal: Statskassens og den paagældende Etats. Der er jeg ganske enig i de Betragtninger, som bleve gjort gældende af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (H. Jensen), at man ikke kan forlange, at en Institution som Postvæsenet og det dermed beslægtede Telegrafvæsen skal give Overskud. Paa den anden Side maa man naturligvis stille den Fordring, at de heller ikke belaste Statskassen; med andre Ord, at de Borgere, der benytte Postvæsenet, selv, ved hvad de yde, komme til at betale dette Postvæsen. Nu har Postvæsenet her i en Række af Aar givet et meget betydeligt Overskud. Det er for de sidste fem Aar gjort op til at være noget over 400,000 Kr. aarlig. Er nu den Opfattelse almindelig, at Postvæsenet bør kunne betale sig selv, men paa den anden Side heller ikke behøver at give Overskud, vilde i alt Fald — haaber jeg — disse 400,000 Kr. være disponible til en Lønningsforhøjelse. Dernæst er der den anden Side: selve Etaten. Denne Etat har nu i flere Aar ventet paa denne stærkt tiltrængte Lønningslov, og det er vel bekendt, at en uhyre stor Mængde af dem, som tjene i denne Etat — og ikke mindst i Mellemetaten — virkelig leve under saare trykkende økonomiske Kaar, og det tjener denne Etat til største Ære, at de Tilfælde af Bedragerier, som bleve nævnte ved Sagens Forelæggelse, og som vi alle have læst om med Beklagelse, ikke ere forekomne i større Antal, naar man tager Hensyn til de overordentlig store Beløb, disse Mennesker bære Ansvaret for og have mellem Hænder, og den overordentlig ringe Gage, som især en stor Mængde Postmestre rundt omkring i Landet hidtil have oppebaaret. Naar man nu tager Hensyn til denne Etats betydelige Dygtighed fra Toppen og nedefter til de sidste, til de Kaar, hvorunder disse Mennesker leve, og hvorunder adskillige af dem ikke have kunnet undgaa at paadrage sig en voksende Gæld i Haab om, at Lovgivningsmagten til sidst vilde komme dem til Hjælp og give dem taalelige Kaar, forekommer det mig, at disse Forhold maa tale for, at Lovgivningsmagten træder baade hurtigt og grundigt til og tilvejebringer saadanne Forhold, at de kunne tilfredsstille baade i Øjeblikket og for en rum Tid. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale dette Forslag til en velvillig Behandling.

A. Christensen: Det forekommer mig, at den foreliggende Sag kan være vel tjent med den Modtagelse, den har faaet her i Tinget. Særlig skal jeg henpege paa de Udtalelser, der kom fra den første ærede Taler, Venstres mangeaarige Ordfører i Sager af den Natur, og Venstres Ordfører, da den sidste Postlønningslov var for og blev vedtaget. Blandt hans Ytringer glædede mig særlig det Ord, at denne Sag trængte baade til en velvillig og grundig Behandling. Det er mit Haab, at den maa blive behandlet baade med Velvilje, Hurtighed og Grundighed, og at Resultaterne maa være tilfredsstillende for dem, der ere pekuniært interesserede i dette Forhold. Hvad Grundigheden angaar kunde det være heldigt, om man havde haft noget mere Tid til at sætte sig ind i disse foreliggende ret vidtløftige Sager. Allerede i forrige Samling blev der fra mange Medlemmer her i Salen efterlyst Forslag som de foreliggende, og der fremkom fra den daværende Indenrigsministers Side et Tilsagn om, at der skulde komme en Lønningslov frem allerede i forrige Samling. Dog den kom ikke. Først den 13de ds., altsaa i Forgaars, blev der forelagt en Lønningslov her, og allerede i Dag, efter to Dages Forløb, have vi den til 1ste Behandling. Almindelige Medlemmer, der ikke som den ærede Ordfører fra gammel Tid af har haft Lejlighed til at sætte sig ind i disse Ting, have haft en vis Anstrengelse nødvendig for at komme ind i disse Lovforslags Finesser, og den Belysning, som Lovforslaget her under 1ste Behandling kan faa fra Medlemmets Side, vil øjensynlig ogsaa i mange Retninger komme til at lide derunder. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa forskellige Forhold, som ere faldne mig i Øjnene, og som jeg har søgt belyst gennem de forskellige Andragender og Ønsker, der ere fremkomne fra Postetatens Side. Jeg beder det høje Ting om Undskyldning hvis jeg skulde gøre mig skyldig i Gentagelser, thi da alle Talere her med Undtagelse af den første ærede Taler øse af den samme Kilde, skulde det være underligt, om der ikke kom noget af det samme Stof med ind i Skeen.

I § 1 staar det nævnt, at ingen kan ansættes som fast Assistent i Generaldirektoratet, med mindre han mindst i et Aar har gjort praktisk Tjeneste ved et Postkontor. Denne Bestemmelse har noget fobavset mig, da jeg ikke kan gaa ud fra, at det er Administrationens Mening, at de Folk, der skulle sidde i Generaldirektoratet,